

מרגש: הגב' רחל הבר תחזי אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

הכל בסד

[24]

כדי לעזור לעוד חולה ולעוד יהודי סובל, חודש חלף ועוד אחד. הגבסים התחלפו אך התוצאות לא השתנו. הרגל לא חזרה לעצמה. עם כל הרצון הטוב, שום דבר לא יחזור להיות מה שהיה.

"הרב הבר, אני חושב שמיצינו את האפשרויות שלנו", אמר הפרופסור לבעלי בחודש אלול, חצי שנה לאחר שהתחלנו בטיפול הגבסים.

הוא השפיל מבט. גם אני. המכה הייתה כואבת. זהו, אין יותר מה לעשות, והרגל... רגל שמאל תישאר כמו שהיא, בעלת אחוזי נכות גבוהים. לקח לנו זמן להפנים את המצב.

לקח לנו זמן למצוא את הסד המתאים שיאפשר לבעלי ללכת.

והרבה צרות נגרמו לנו במשך השנים כתוצאה ממנו. הסד היה מתחכך בעור וגורם לפצעים ולזיהום מסוכן. לא פעם הושבת בעלי ממלאכה ואושפו בבית החולים רק בגלל פצעי הלחץ שנגרמו מן הסד. בכל פעם מחדש, בשעה שהיה הצער עולה בי כלפי האבחנה כושלת אשר גרמה לפגיעה כה חמורה, היה בעלי מזכיר לי שוב - לא הרופא פגע בי, רצון ה' היה שאהפוך לנכה. התפקיד שלי עכשיו הוא לפעול דווקא מהמקום הזה.

הדברים שאמר נבעו מאמונה כה עמוקה עד שהתחלנו לכנות את הסד סיעתא דישמיא!

כניסא גלגלים, בגבס לטווח ארוך ובהוראה ברורה שלא לאמץ את הרגל. "אומר לכם את האמת", אמר לנו הפרופסור לפני שיצאנו הביתה, "אני חושש שבשבועות בהם לא טופלת העצמות התרסקו והרגל התקצרה. אני סקפטי בנוגע לאפשרות שתהיה לך לחזור וללכת כרגיל". "אנחנו עושים את שלנו והקב"ה יעשה את שלו", השיב בעלי באמונה תמימה ויצאנו הביתה.

אם בתחילה היה לי קשה מעט שארגון 'דידים' למען חולי הכליות' מתנהל מתוך הבית שלנו ממש, בתקופה ההיא ברכתי על כך. בחדר הקטן שייעדנו לארגון הייתה מיטה ובעלי יכול היה לשכב כהוראת הרופא בעודו עוסק במפעל החיים שלו.

*

פסח הגיע וגם עבר. צילומי הרנטגן לא היו מעודדים, וגם לא הכאב.

"תתבע אותם!" הציעו חברים לבעלי, "זו רשלנות רפואית ממש". "צילום זו הבדיקה הבסיסית ביותר שצוות בית החולים היה אמור לבצע".

"זה נכון, אבל את האנרגיה שאדרש להשקיע בתביעה, אני מעדיף להשקיע במציאת כליה נוספת ובהצלת יהודי נוסף", השיב בעלי וחזר לעמלו, מכין שיעורי תורה, לומד ועושה הכל

ע"ב פסח תש"ע, בית החולים

לא קל היה להגיע להחלטה מה עושים עם הרגל הפטועה. מצבה של הרגל הצריך ניתוח מייד אבל בשל היחל בעלי מושתל 'טרי', ניתוח כזה היה עלול להוות סכנה לשתל. "לו היית אדם ללא רקע רפואי הייתי מכניס אותך עכשיו לניתוח, אבל אתה מושתל כליה טרי והניתוח עלול לגרום לדחייה של הכליה חלילה. במצב כזה, אם אין סיבה קריטית לא מנתחים והרגל שלך, ספק בעיניי אם היא מוגדרת כסיבה קריטית. עלי לבחון מה לעשות. צריך להתייעץ עם הנפרולוג שלך ועם המומחים", אמר לנו הרופא, שולח אותנו להמתין ומכנס ישיבת מומחים. בשעה שישבו יחד דנו הרופאים בסוגיה. נזק מול תועלת. סיכון מול סיכוי.

לאחר התלבטות ממושכת התקבלה ההחלטה. לא מנתחים. "אי אפשר לנתח אותך בסמיכות רבה כל כך להשתלה. נגבס אותך לטווח ארוך ונראה מה הלאה", יצא אלינו הרופא עם החלטה. "אז תגבסו", אמר בעלי. הוא הסתובב לעברי, ראה את מבטי המשלב חשש, דאגה וגם קצת כעס, ואמר: "שום דבר לא קרה בטעות, הכל בהשגחה פרטית מדויקת מאוד של בורא עולם והכל לטובתנו".

דוד עלה על שפתיי. הדיבור היה כל כך 'הוא'. ל כך מאמין ושלו, ואם הוא רגוע כל כך, מה נני יכולה לעשות? רק להשתדל להידבק ממנו יא לדאוג...

מן קצר לפני חג הפסח, חזרנו הביתה. מלווים

אנשים אמיצים באמצע בדרך

נעליים בקלות ובזריזות, היה נאנח ואומר: "לו היו אנשים יודעים עד כמה עליהם להודות לה' על כך שהם נועלים נעליים בטבעיות ובלי בעיות, הם היו מעריכים כל פעולה גם כשהיא נראית טריוויאלית ופשוטה. שום דבר אינו מובן מאליו, הכל בס"ד".

בשנים בהן נעזר בעלי בסד המקבע לו את הרגל, נעילת הנעליים הפכה להיות מבצע מיוחד ומורכב. בכל בוקר היה קם כעשרים דקות לפני הזמן הרגיל רק בכדי שיוכל להרכיב את הסד ולהציב אותו בזווית הנכונה כך שייכנס לתוך הנעל בלי לפצוע את רגלו. לעיתים, כאשר ראה אותי נועלת

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיהו בן רב צבי